

Szabó T. Anna

PERSZEPHONÉ

Csak itt ne többet, ne tovább,
én mindig erre vágytam,
egészen máshol, mást tegyek,
éljek egy más világban.

Az alvilág engedjen el,
ne legyek bárki rongya,
tegyem szét engedelmesen,
mindig, akárki mondja.

Már negyven éve így teszek,
nem kedvből, csak muszájból,
de két szülőm, a két öreg,
ha elfáradtam, ápol.

Szegény jó drága Mamikám
főz rám és a Papára,
a homlokán folyik a víz,
szemüvegén a pára.

Dalok Schermann Márta *Arvaalom* című, prostituáltakról szóló doku-darabjához (színre kerültek a Trafóban, Pejtsik Péter megzenésítésében, Andrejszki Judit és Tóth Evelin előadásában, <http://trafo.hu/hu-HU/arvaalom>).

Mamika, te sírsz? Ne sirass,
keresek én, meglátod,
lesz saját házam nekem is,
neked saját lakásod.

Ha nem inná el a Papa,
lett volna külön házam,
nem kéne már szorongani
sötét szoba-konyhában.

Kérleltél mindig, jó Mami:
a napra kéne menni,
sápadt vagyok, még elfogyok...
Mondtam: ne lásson senki.

A testem úgyis kell nekik,
tudják, hogy itt találnak,
egy gyors menet, és vehetünk
cigit is a Papának.

Húsz percet még ő is kibír,
kitesszük a hokedlit,
közben te kiszaggathatod
ebédre a nokedlit.

Így éldegélnénk még ma is,
ha közben nem jön értem
az alvilági szerető,
akitől mindig félttem.

Kinn vártatok, ő lelökött,
és elvágta a torkom...
Ez az utolsó áldozat.
Nekem ez volt a sorsom.

Kiment a gyilkos, és köszönt.
Vártatok: jöjjetek végre.
Tíz perc... Aztán bejöttetek.
Ne emlékezz a vérről!

Ne így emlékezz, jó Mami...
Most másvilágban élek,
ha hangom vágyod hallani,
csak kérj meg, hogy beszéljek.

Az alvilági hang dalol,
beforrt a metszett gége,
és énekel a föld alól
az áldozat beszéde.

Halld a hangomat, Mamika,
a többi lánynak mondd el:
a másvilágon Marika
már végzett minden gonddal.

A testem adtam értetek,
aztán a vérem adtam.
Hádészt kérjétek végre meg,
hogy könnyörüljön rajtam.

DZSENERIFER

Olyan önfejű volt, olyan vad, haragos,
olyan nagyravágyó és akaratos,
olyan dacos és zabos és makacs gyerek,
hogy nem tudtam már, mi a fenét tegyek
vele

Mindig kérte a pénzt, mindig sokat akart,
ő azt mondta, nem tűri soha a szart,
ő már ment volna el innen tízévesen,
és nem bírtál volna el vele te sem
na ne

Na ne hidd, hogy a verés nem kellett neki
aki ilyen, az szinte kiköveteli,
de mi volt az neki, pár semmi pofon,
csak nevetett rajta, hogy „majd megszokom”
ha te

Ha te ott lettél volna, hát hagyod? Figyelj?!
hogy drogozzon, szökdössön mindenkivel,
és rá is szállt hamar az első strici,
ő üvöltött velem „Nem vagyok kicsi!”
„De de...!”

Hát így volt, hogy elment innét,
már láttam, hogy nincs segítség,
ha nyújtom a kezem, és ő belemar,
hát hagyom, hadd csinálja, amit akar,
ha úgylis csak mindenre azt mondja, „Szar”,

ha bűdös neki a mi szép életünk,
ha menni akar, hát mit tehetünk?

Ment intézetbe, aztán Ausztriába,
a szerelem vitte ki először Svájcba,
de önálló lett, csuda jó helyeken,
és naná, hogy nem küld haza semmit nekem,

már németül beszél, mert jó esze van,
a pasikat felcsípi szorgalmasan,
de bezzeg, mint mindig, csak magának él,
az anyja meg ötöle hiába kér –

azt mondja, hogy azt adja, amit kapott,
hogy visszaad nekünk majd ezer pofot,
és itthon a mi dolgunk, ki hogyan él,
de ő azért is többre ment mindenkinél!

Hát így volt, hogy elment innét,
már láttam, hogy nincs segítség,
ha nyújtom a kezem, és ő belemar,
hát hagyom, hadd csinálja, amit akar,
ha úgymint csak mindenre azt mondja, „Szar”,

ha büdös neki a mi szép életünk,
ha menni akar, hát mit tehetünk?

Ha azt kiabálja: „Itt nincsen jövő”,
ha a kisasszony kurvára előkelő,
ha tizennégy évesen igazi nő,
hadd essen le szívekről végre a kő,

hogy ne mindig ő, mindig ő, csakis ő...!

Csak a húgának ír, csak őt szeretgeti,
mintha nem adtunk volna meg mindent neki,
ha megszólják itthon, leszarja magáról,
azt mondja, a város ott kinn nem parancsol,

hogy semmit a pénzből haza nem ad,
mert ott kinn végre szabad!

Hát így volt, hogy elment innét,
már látom, hogy nincs segítség,
ha nyújtom a kezem, és ő belemar,
hát hagyom, hadd csinálja, amit akar,
ha úgymint csak mindenre azt mondja, „Szar”,

ha büdös neki a mi szép életünk,
ha menni akar, hát mit tehetünk?

MÁRIA SIRALMA

*Jaj, lányom, lányom, lányom, lányom, lányom, jaj!
Elvitték, elvették, elverték, eltörték, jaj!
Rosszabb, mint szerelem,
rosszabb, mint kínzás,
rosszabb, mint álomban fulladni, meghalni, jaj!*

Itt állok, anyám,
itt állok a téren,
testem van, lelkem nincs,
hogy miért, nem kérdem,
itt fogok meghalni
a kezeik között,
az bűnös, ki szerelmével
magához kötözött...

*Jaj, lányom, lányom, lányom, lányom, lányom, jaj!
Itt vagy a belsejében, forogsz és kiforgatsz, jaj!
Jobb, mint a szerelem,
jobb, mint az élet –
maradj bent, haljál meg, sohase szüless meg, jaj!*

Itt várok, anyám,
imádkozom térdem,
testem van, lelkem nincs,
van Isten, nem kérdem,
itt fogok meghalni
Isten keze között,
ő a bűnös, nem emelt fel,
még mélyebbre lökött...

*Édes lányom, ne sírj, így nem visz el senki!
Hogy fogsz így magadért máma pénzt keresni?
Itt van, tessék, tedd el, add majd oda nekik,
amikor ételed este odalökik...
Jaj, lányom, lányom, lányom, lányom, lányom, jaj!
Elvettek, eltörtek, halálra gyötörtek, engem is megöltek, jaj!*

Megverték, anyám,
vasalózsínórral,
azután a sebem
kengették zsírral,
kilöktek a térre,
zsványkézre adtak,
bárki magáévá tehet,
adtak áldozatnak.

– *Lányom, lányom, szökj el!*
– *Mondd akkor: ne féljek!*
– *Menj az intézetbe!*
– *És ha ott elérnek?*
– *Ne félj, lányom, ne félj, vannak jó emberek!*
Énvelem ne törődj...
– *Jó! Akkor elmegyek.*

Jaj, lányom, lányom, lányom, lányom, lányom, jaj!
Fuss innen, rohanj el, öröm vár, szaladj el, szabad vagy... Ne hagyj el...!
Jaj...
Az életem eltört, életem elégett...
Legalább te élhetsz!

A CSALÁD

A család az csalás: csal, csalódik, család.
A családi csalás a családban marad.
A halál az halás, a test meg csak test,
a te dolgoz az, hogy mosdard, etesd.

A testben van a pénz,
tudja azt minden férfi,
tudja azt minden nő,
mikor a pénzed kéri.

Egyszerű szerelem,
utcai nő kínálja,
szép holdas éjszakán
nem ez a lányok álma.

A testvér az testvér: tested vérszívója.
A nővér az nővér: ha nő ver, boldog óra.
A gyerek gyerek: gyere és legyél kurva.
A nővéred viszi a lányod durva útra.

A testben van a pénz,
tudja azt minden férfi,
tudja azt minden nő,
mikor a pénzed kéri.

Egyszerű szerelem,
utcai nő kínálja,
szép holdas éjszakán
nem ez a lányok álma.

A munka munka: kapunk, adunk magunkra.
A nincs, az nincsen: csak aki tudja, tudja.
A férfi férfi: mind elveszi, ha éhes.
Ha kéri, kéri: lényeg, hogy legyen pénzed.

A testben van a pénz,
tudja azt minden férfi,
tudja azt minden nő,
mikor a pénzed kéri.

Egyszerű szerelem,
utcai nő kínálja,
szép holdas éjszakán
nem ez a lányok álma.

Az út az út: a minden testek útja.
Anyá, lány, nővér: aki futtatja, futja.
A család marad, maradsz a rossz családban,
Családban marad – ahogyan általában.

A testben van a pénz,
burjánzik szét a testben,
le mosni a szagát
nem lehet, érthetetlen!

Sikálod, súrolod,
ház, test, hold, legyen tiszta –
tudod, hogy nem tudod,
ki adhat mindent vissza.

Más bűne rád ragadt,
megadtad magadat,
bűnös vagy áldozat:
ki adhat igazat?

CSALÁDBAN MARAD

A család az csalás: csal, csalódik, család.
Ha becsap a család, a családban marad.
A halál az halás, a test meg csak test,
a te dolgozol az, hogy mosdassd, etesd.

Babakoromban a nővérem mosdatott engem,
a lányomat én fürdettem, amikor anya lettem,
de elhagyott a férjem és elfogyott a pénzem,
és hiába mondtam: Lányom, elhagy mindenki, csak én nem,

mert elhagytam, és Svájcba mentem pénzt keresni neki,
míg lányomat egy rokon család otthon szeretgeti,
a pénzem hazaadtam, én pénztelen maradtam,
és nem hittem, hogy családom majd ígéretét szegi.

A pénzt nem adták oda neki, elverték mind magukra,
érte mentem, a tesóm szólt, Pesten akadna munka –
hát hoztam lányom Pestre – de bármi mást, csak ezt ne,
mert se munka, se pénz – és ez lett mind a kettőnk veszte.

Kellett pénz a nővéremnek, és persze a lányomnak enni,
mert különben nem adott volna szegénynek enni senki,
mert pénz kellett a cuccra, tesóm kitett a placra,
a gyerek egyedül maradt, és ez tette végül taccsra.

A testvér az testvér: tested vérszívója.
A nővér az nővér: ha nő ver, boldog óra.
A gyerek gyerek: gyere és legyél kurva.
A nővéred viszi a lányod durva útra.

Milyen, mikor a lányod látod az utcasarkon állni?
Milyen, amikor drogozik és megkefélheti bárki?
Se erőd, se pénzed, csak nézed, csak nézed,
és sírni se tudsz már, csak benne magadat látni.

Az út az út: a minden testek útja.
Anyá, lány, nővér: aki futtatja, futja.
A család marad, maradsz a rossz családban,
Családban marad – ahogyan általában.

És lesz majd neki férje, és majd lesz neked is párod,
de unokádat elveszik, és vissza hiába várod,
és nem tudsz már sírni, és ki kell mind bírni,
és megöregszel úgy, hogy lányod soha többé nem látod.

Ne legyél egyedül soha, nem baj, ha otthon vernek,
a lényeg, hogy van otthonod, ha nincs is benne gyermek,
ők nem jönnek vissza, de otthonod tiszta,
csak sikálsz és sikálsz, nem sírsz, sikolatsz: sikálsz
a pultot a padlót a lépcsőt a kagylót
a vécét a pincét a tányért a kancsót
és fehér a hajad és megadod magad,
már nem várod, mint rég, az egykori nagy jót –
nincs család, csak csalás, nincs bűn se, csak áldozat,
tisztára sikáltad, véresre sikáltad
az összes álmodat.

STRICIÉK LÁNYA

A férfinak mindet szabad,
itt ez a hagyomány.
Asszony vagy? Ne tartsd el magad,
mert eltart majd a lány.

A férfiak a lányokon
keresnek jó sokat,
kicsit verik csak néha meg,
ha visszaszólogat.

A férfiak a lányokon,
beleszülettem, megszokom,
a lányokba a férfiak –
nem kár, a lányok mind hülyék.
Ha sírt a sok prostituált,
a bátyám példát statuált,
és mindig talált indokot,
hogy kiozzson egy pár pofot,
de soha nem volt semmi gond,
a lányok túrték a pofont –
kinek modora szolgálai,
jól haladnak a dolgai.

A férfinak mindent szabad,
ő tudja a helyét,
van kemény ökle, megveti
a sok gyenge hülyét.

A nő, ha hallgat, jól teszi,
neki is van helye,
aki magáért szót emel,
van szája, nincs esze.

Aki dolgozik, az ehét –
ami van, azt eszi,
és aki mást már nem tehet,
a lábát szétteszi.

Apám strici, bátyám strici,
spriccel a szóból a geci,
strizzare: megfojt, kifacsar,
a csaj olyan lesz, mint a szar,
kifacsarodnak szervei,
ha a stricije elveri,
és minden kínja alhasi,
rommá kúrja a sok pasi,
de szereti ő azt nagyon,
mert lesz kaja az asztalon,
az asztalunkon lesz kaja,
apuka, hozz sok pénzt haza!
Strici a bátyám, apukám,
mindig hazajön azután,
az utcát kurvák lepik el,
de legalább nem lopikál,
ő becsületes, jó strici,
a lányait mind szereti,
egyet se ölne meg soha,
csupa mosoly az otthona.

Mióta feleség vagyok,
még jobban megy nekem,
engem az uram sose bánt,
és megvan mindenem.

Nem kérdeztem, hogy mit csinált,
hogy rogya rám az ég –
mert velem sose kiabált
bár volt baja elég.

Az én bajom az ő baja,
csak nem ad többet pénzt haza...
A pénz legyen az én bajom!
Ha benne volt is vastagon,
a házasságom nem hagyom!
Lesz majd kaja az asztalon,
ha egyszer végre hazajön –
mert öröme az örömöm.

Vannak, kik találnak okot
hogy testet vegyenek,
hetéra, kéjhölgy vagy kokott –
vajon melyik legyenek?

Örömlány, prosti, perdita?
Én pillangó leszek,
mert ha a párom hazajön,
a bábból kikelek.

Stricicsaládom kitagad –
a módját tudja jól:
Hogy te adod oda magad?!
Hát mér nem futtatol?

Nem ismered a lányokat?
A kurva mind hülye!
Stricicsaládba stricilány,
csak az illik bele!

Apám strici, bátyám strici,
spriccel a szóból a geci,
strizzare: megfojt, kifacsar,
a csaj olyan lesz, mint a szar –

hát nem, én olyan nem leszek,
én inkább Svájcig elmegyek,
a magam ura így leszek,
ha már az uram elveszett,

addig helyt állok magamért,
ezt megteszem az uramért,
az uram sír, az uram ért,
majd ölelem, ha hazatért –
víg ágyban és víg asztalon
majd egyre csak vigasztalom.

© Vörös Anna